

ASSOCIACIO AMICS DEL MUSEU MARITIM DE BARCELONA

Sirga

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

Resumen

Resum

3	Editorial	3	Editorial.
4	Los héroes de Cadaqués. (Antoni Rodríguez i Fernández) Relato del primer salvamento de náufragos por el bote de auxilio de Cadaqués.	4	Els herois de Cadaqués. (Antoni Ridríguez i Fernandez) Relat del primer salvament de náufrags realitzat per el bot de Cadaqués.
9	Caminos de la mar. (Artur Maria i Garriga) Mavegando por el mar Egeo.	9	Camins de mar (Artur Maria i Garriga) Navegant per el mar Egeu.
14	Ermitas e iglesias marineras (Josep Palome i Alsina) História de la ermita del santo Cristo del Monte Calvario de Arenys de Mar.	14	Ermites i esglésies marineres (Josep Palome i Alsina) Història de l'ermita del sant Crist del Mont Calvari d'Arenys de Mar
17	La voz del Museo	17	La veu del Museu
18	Noticiario	18	Noticiari
21	Visita al buque escuela de la marina mercante bulgara <i>Kaliakra</i>	21	Visita al vaixell escola de la marina mercant bulgar <i>Kaliakra</i>

EDITORIAL

El propassat dia 30 d'abril, es va fer la presentació de l'acabament de les obres del Museu Marítim de Barcelona d'aquest últim període, amb la nova adequació dels espais que han comportat les esmentades obres. L'interior del Museu no sembla el mateix. Tots els espais hi han sortit guanyant, però, el que crida més l'atenció és la zona de la façana que dona al passeig de Josep Carner.

Es pot dir, d'aquesta part del Museu, que d'un sol tret s'han mort dos pardals. Primer, s'ha aconseguit treure el perill que representava per als vianants que havien de transitar per sota d'aquells arcs mil·lenaris, i el llastimós espectacle que presentava aquell lloc, ja que s'havia transformat en dormitori de tota mena de persones que buscaven un sostre on acollir-se, amb la corresponent brutícia que això comportava. Segon, és el caire de la nova perspectiva que ha adquirit l'interior del Museu amb aquest nou espai. Es pot dir que té molta més alegria, la qual ve donada per la lluminositat que li transmeten les grans vidrieres que tanquen els arcs abans esmentats. Fins i tot les pedres, amb tota l'antigor dels seus arcs, llueixen com el primer dia, i a la vegada són un aparador del Museu de cara al públic, que serveix per admirar amb molta llum de dia la bellesa de la galera la Real, i d'altres peces exposades

La sala coneguda com la de Pere III de Catalunya o IV d'Aragó, com es vulgui dir, s'ha transformat en l'espai més adequat per encabir-hi la biblioteca i el Centre de Recerca. Aquest lloc honora el gran Museu que tots tant desitgem i que tant estimem.

Aquest editorial ha estat extret de les opinions generalitzades dels molts assistents a l'acte d'inauguració, entre els quals cal destacar la de l'alcalde de la ciutat, senyor Joan Clos, del president de la Diputació, senyor Manel Royes, i d'altres autoritats portuàries i del museu.

Els Amics del Museu Marítim de Barcelona ens congratulem d'aquesta millora i felicitem la Direcció d'aquest museu, per aquesta remodelació.

Pau Ribé i Quimasó

Consell de redacció:
Pau Ribé i Quimasó
Washington Garcia

Disseny i maquetisme:
Equip revista SIRGA

Edita:
AAMMB, Museu Marítim de
Barcelona
Av. de les Drassanes, s/n
08001 Barcelona
e.mail: aammb@ozu.es
www.aammb.es.mn

Impressió: Mabel Copy
c/ Parlament, 51

Depòsit legal: B 43.531-03

La revista SIRGA no es fa
responsable de las opinions i
articles signats a les seves
pagines.

ELS HEROIS DE CADAQUÉS

Antoni Rodríguez Fernandez

A tothom que va arriscar la vida per salvar la dels seus familiars, amics, coneguts o senzillament persones.

L'any 1884 es constituí a Cadaqués una junta local de salvament de nàufrags, que s'integrà al conjunt de juntes de salvament de la *Sociedad Española de Salvamento de Náufragos*, institució benèfica constituïda l'any 1880 per salvar la vida de les persones que naufraguessin a les costes i rius navegables d'Espanya i les seves possessions marítimes.

El primer i més notable dels actes realitzats amb la llanxa d'auxili batejada amb el nom de *Miguel de Aguirre*, fou el salvament de 128 tripulants passatgers del vapor italià *Archimedes*, dut a terme el dia 15 de desembre de 1888. Durant aquest servei de salvament la llanxa portà a cap vuit viatges rodons (anà i tornà), amb mar grossa i fort vent.

En la *Ilustración Española y Americana* del dia 30 de novembre de 1902 el Sr. *Pedro de Novo y Colson*, secretari general de la Societat des de l'any de la seva fundació, publicà un article de l'heroic salvament realitzat per la gent de Cadaqués dels 128 tripulants i passatgers del vapor esmentat. També el mateix article es publicà al butlletí de la Societat el mes de gener de l'any 1913, i de nou, en un extraordinari de l'any 1930, que, presentem amb aquest número de la nostra revista *SIRGA* amb transcripció literal de l'article d'aquesta gran proesa, que destacà la heroïcitat de la gent de Cadaqués:

En la amanecida del 15 de Diciembre de 1888 despertaron los habitantes de Cadaqués aterrados por un fuertísimo temporal del Este Sudeste: el viento ensorde-

cía, y las olas encrespadas y montañosas llegaban con ímpetu á estrellarse sobre las peñas, inundando el caserío.

No se recordaba en aquel litoral espectáculo tan grandioso é imponente.

Los marinos y pescadores contemplaban el mar con admiración, y sentían inquietud por los navegantes a quienes hubiera sorprendido aquella espantosa borrasca. De pronto, un hombre con vista de lince, exclamó:

- Mira Sr... allá en el horizonte, al Sudeste... ¡ un buque!

Efectivamente; a través de la espesa lluvia y de la mucha cerrazón, distinguíase un vapor de tres palos que se acercaba a tierra, y no por la voluntad de sus tripulantes. El vapor, atravesado á las olas, era juguete del viento, y los golpes de mar le barrían la cubierta.

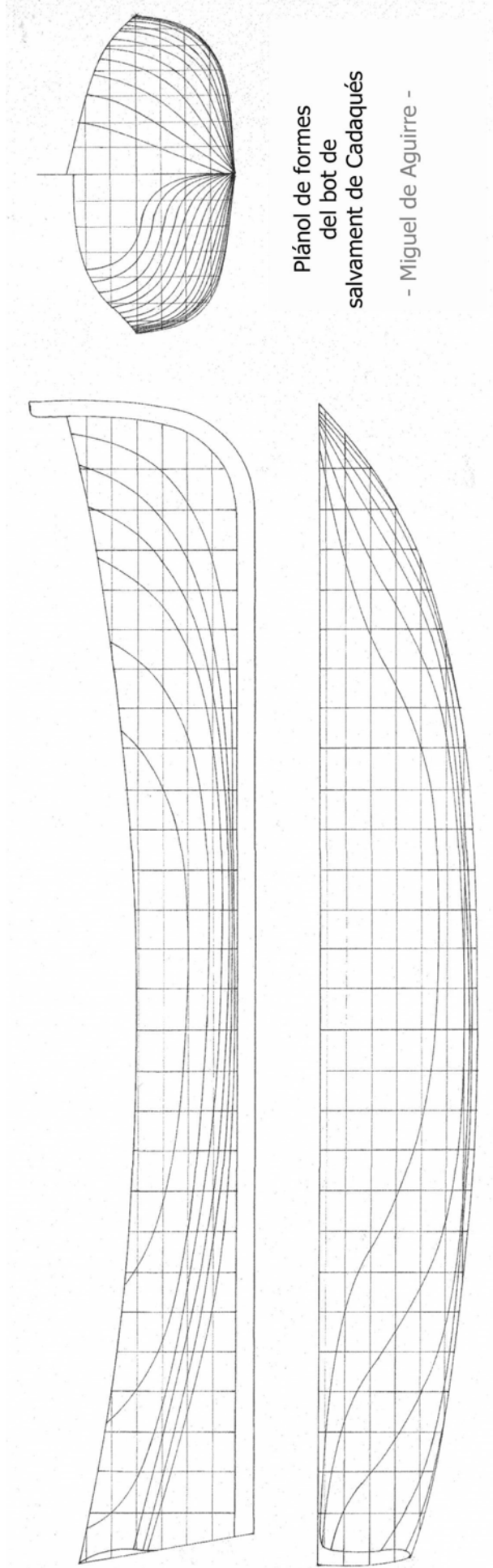
En lo alto del trinquete tenía izada tres bolas, indicando hallarse sin gobierno por haber perdido el timón. En su popa flameaba una bandera cuya nacionalidad no podía conocerse.

Nadie dudaba que aquel buque iba á estrellarse sobre la costa en muy breve plazo, y que toda su tripulación perecería si desde tierra no se le prestaba auxilio.

Hallábase ya el vapor a menos de una milla de la boca del puerto, cuando, intentando un último recurso para salvarse, largó sus anclas en cuarenta brazas de fondo. Por fortuna inesperada, las anclas agarraron; así el buque demoraba su pérdida.

Entretanto, la población de Cadaqués había acudido á la playa y rodeaba la caseta de la Estación de Salvamento de Náufragos. En ella estaba ya el Ayudante de Marina SR. Quirico Riberas, valentísimo y experto que aquel día iba á cubrirse de gloria.

Como la premura del auxilio no consentía

Plánol de formes
del bot de
salvament de Cadaqués
- Miguel de Aguirre -

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

aguardar a que acudiera toda la dotación del bote insumergible, resolvió la Junta directiva de la Estación admitir marineros voluntarios, y tripulado rápidamente con 16 hombres, fue aquél botado al agua.

Salió el bote en demanda del vapor, y viósele alejar por entre las olas arboladas y avanzar penosamente contra el viento huracanado.

Los espectadores juzgaban temeraria la empresa y nadie creía posible que consiguiesen llegar al costado del vapor.

Transcurrió una hora, y luego otra, sin que el bote cesase; sus 16 hombres bogaban azotados y heridos por los golpes de mar que anegaban aquél y no lo hundían, merced á sus achicadores automáticos.

Transcurrió una hora más de titánica lucha; los remeros tenían sus fuerzas casi agotadas; pero Riberas, que mandaba el salvavidas, y el *P a t r ó n* Mestres, que manejaba el timón, habían jurado no retroceder.

Por fin, después de cuatro horas justas de haber salido del muelle, consiguió el bote llegar cerca del costado del vapor, que

era un hermoso trasatlántico italiano.

Pero no había posibilidad de atracarse a él para recoger sus pasajeros, porque el vapor cabeceaba hasta hundir toda la proa en el agua ó daba bandazos que la embarcaban por los imbornales.

Si el vapor hubiese encallado en un arrecife (que es lo que ocurre generalmente), perdiendo toda movilidad, la faena del bote salvavidas se habría reducido a aproximarse al costado del vapor por sotavento, donde las olas rompen siempre con menos furia; pero hallándose el buque fondeado a proado al vendaval y sometido a

un balanceo tan duro, no ofrecía ningún socaire al bote, ni éste podía ponerse al alcance de los movimientos del vapor, porque el más pequeño choque le hubiere destrozado.

A pesar de tan gran peligro, Riberas se acercó al buque y gritó:

- ¡ Echadme á los pasajeros amarrados uno a uno! ¡Yo los recogeré !

Y como la fuerza del viento apagaba su voz, repitió muchas veces por señas esto mismo. Pero desde la cubierta del trasatlántico, llena de gente aterrorizada, nadie se disponía á intentar aquel recurso para salvarse. Todos pedían socorro y ninguno aceptaba el único posible.

Riberas insistió largo tiempo vanamente, y convencido al fin de lo infructuoso de sus esfuerzos, resolvió volver á tierra y esperar un recalmón. Antes de

desatracarse le arrojaron desde a bordo una botella cerrada.

El bote efectuó su regreso con mayor facilidad y fue aclamado en tierra por la multitud ávida de noticias.

- Ese buque – les dijo Riberas – es el vapor Archimedes, de Palermo, y se

hallaba en situación desesperada: jurge que salvemos a los pasajeros, aunque tengamos que arriesgar la vida cien veces !

Entonces todos los marinos del pueblo se prestaron a la empresa con entusiasmo.

Dentro de la botella se encontró un papel firmado por el Capitán y dirigido a la Casa Canadell, de Barcelona, solicitando el auxilio de un vapor que remolcase al Archimedes, pues tenía la máquina inutilizada. En seguida fue entregado este documento al Agente consular de Italia, Sr. Rahola.

A la una y media, la tripulación del bote,

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

que se había mudado de ropa y tomado algún alimento, volvió a embarcarse, y aquél efectuó su segunda salida.

El viento había amainado algo, y aunque no la mar, llegaron en dos horas al costado del vapor.

Riberas, con gran pericia, se aguantó sobre los remos en la aleta de estribor; hizo que el Capitán arrojara al agua por aquel sitio estopas empapadas en aceite, lo que calmó mucho el oleaje, y en seguida pidió que le arriaran uno a uno los pasajeros.

En eso se convino al fin, visto lo inminente del riesgo mayor. Una mujer fue embasada, elevada a gran altura y luego arriada suavemente sobre las cretas de las olas, siendo recogida en el acto por el bote y acondicionada en él.

En hora y media de esta faena peligrosísima, y a costa de alguna avería en el bote, se trasladaron a su bordo doce hombres y cinco mujeres, máxima sobrecarga para lo alborotado del mar; pero como todos los pasajeros, llenos de pánico; querían embarcarse también y aun arrojarse al agua a pesar de los esfuerzos del capitán, Riberas desatracó y les dijo:

- ¡ Tranquilizaos, que volveré en seguida y seréis llevados a tierra, aunque necesitemos haber veinte viajes !

Cuando el bote llegó a la playa de la Estación eran las cuatro.

Todas las autoridades y el pueblo en masa recibieron a los náufragos, y a porfía les facilitaron ropas y alimentos.

Mientras, y sin perder instante, efectuó el bote su tercer salida con nueva tripulación. Llegó al trasatlántico, recibió a su bordo otros 17 pasajeros y los trajo a tierra sin novedad Sr.

Al anocheecer emprendió el cuarto viaje, también con la dotación de refresco. Había ya embarcado á 12 pasajeros, cuando tocó su vez al médico del vapor, que también fue embasado; pero al arriarle en el bote, un golpe de mar arrojó a éste sobre el costado del Archimedes y el médi-

co sufrió la fractura de ambos brazos.

Ya cerrada la noche, hizo el bote su desembarque, y entonces le practicaron al herido la primera cura en la Estación de Salvamento cuatro facultativos de la población.

Amaneció el día 16 lluvioso, con mar muy gruesa y viento durísimo del primer cuadrante. Por quinta vez salió el bote, y después de dos horas de lucha, transportó a tierra 17 pasajeros más, entre ellos cuatro niños y una mujer.

A las nueve efectuó otro viaje y transportó 18.

A las doce volvió a salir y regresó con 20 náufragos.

A las tres de la tarde condujo a tierra al resto de los tripulantes, incluyendo al Capitán, oficialidad y Maquinistas del Archimedes.

Este vapor quedó completamente abandonado.

Todo su pasaje fue alojado en las casas particulares de Cadaqués.

La Estación de esta Junta local, por medio de su bote insubmergible, había salvado la vida a 128 personas, después de treinta horas de lucha con una mar arbolada y efectuando ocho viajes redondos.

Este notable salvamento repercutió en toda Europa.

La Compañía de Navegación general Italiana envió al Presidente de la Junta local de Cadaqués mil liras para el fomento de su Estación.

La oficialidad y pasajeros del Archimedes remitieron a la Junta un pendón o estandarte de seda y oro y un honroso pergamino.

El Gobierno italiano premió con la Cruz de la Corona de Italia a SR. Quirico Riberas; con la Medalla de Oro al valor en la Marina, a Salvador Mestres, Patrón del bote, y con Medallas de Plata y Bronce a cuantos intervinieron en aquel servicio heroico.

La Sociedad Española de Salvamento

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

concedió Medallas de Oro a Riberas y a Mestres, numerosas de Plata y Bronce a otros valientes marinos, y 2.300 pesetas a los que fueron también tripulantes del bote.

La Junta local de Cadaqués, en el acto de la adjudicación de los premios concedidos, tomó un acuerdo de conmovedora delicadeza: el de ofrecer el jirón que había quedado de la bandera del bote salvavidas, al fundador de la Sociedad: al insigne Martín Ferreiro, como testimonio de gratitud y cariño.

Este precioso jirón le fue enviado en un estuche, que hoy conservan los hijos de aquel ilustre filántropo.

El heroico Salvador Mestres disfrutó poco tiempo de las Medallas de Oro conquistadas, pues dos meses más tarde naufragó con dos hermanos suyos en una lancha de su propiedad y pereció ahogado.

El valiente Piloto Quirico Riberas continuó prestando en Cadaqués sus servicios de Ayudante de Marina hasta hace poco más de un año, en que, por una disposición de carácter general referente a los Pilotos, se le dejó sin destino y sin recursos. ¡Menguado premio el que la suerte y los hombres dieron en definitiva a estos dos bienhechores de la humanidad !.

También comandaron el bote en sus numerosos viajes: SR. Julio Bosch, Piloto; SR. Eduardo Costa, SR. Juan Rahola, Piloto; don Pio Ribeas, Piloto, y SR. Juan Riberas, Piloto. Casi todos eran miembros de la Junta local de Salvamento.

Los obsequios recibidos por la Junta fueron: un rico estuche de ébano, conteniendo un pendón de riquísima seda, con los tres colores de la bandera italiana, perfila-

da con flecos de oro fino y su parte posterior forrada de seda blanca. En la parte anterior y en letras bordadas en oro lleva la siguiente inscripción: Alla Società di salvataggio di Cadaqués l'equipaggio del piroscalo italiano "Archimedes", "Riconoscente offre", y un pergamino de 0,49 metros por 0,34 con la siguiente dedicatoria: "A los intrépidos hijos de la Sociedad de Salvamento de Cadaqués, que con heroico valor menospreciaron sus vidas para volar en socorro de los naufragos del vapor "Archimedes" en los días 15 y 16 de Diciembre de 1888; la salvada tripulación abajo suscripta les ofrece en signo de vivísima gratitud y perenne memoria, el adjunto pendón".

Fue relevado en el año 1900

Des d'aquest espai i amb aquest reportatge volem expressar la nostra admiració aquells herois de Cadaqués.

DOMINE SALVA NOS PERIMUS

Aquest article ha estat extret del treball inèdit d'Antoni Rodríguez i Fernández, titulat: **Cadaqués, el record d'un servei gloriós**. Una de les últimes notícies vers la llanxa d'auxili Miguel de Aguirre, data de l'any 1953, quan la Comissió Executiva de la Societat acordà que es restaurés per conservar-la com a homenatge al seu brillant historial.

Referent a les juntes de salvament de naufragats a Catalunya, València i Arxipèlag Balear podeu entrar en la

pàgina WEB:

<http://www.sapiens.ya.com/heroisdelamar/ARF.htm>

Fotografies: pag 6 La tripulació i la llanxa.

pag 7 Medalla d'Or al valor en la Marina Italiana.

pag 8 Maqueta de la llanxa. Miguel de Aguirre

CAMINS DE MAR

Navegant pel mar Egeu

Artur Maria i Garriga

Ja fa molts dies que vàrem arribar a Grècia, i en fa menys que estem caminant per tal de conèixer la ciutat d'Atenes. El primer que hem visitat, com a obra més emblemàtica de l'antiga civilització hel·lènica, ha estat el Partenó, temple situat al cim de l'Acropolis. També vàrem retre visita a les ruïnes de l'Àgora, lloc de reunió dels antics ciutadans grecs, el pòrtic d'Atal, el temple Dòric del segle II aC, el Teseón, el teatre Dionis del segle IV aC i l'Odeón d'Herodes Àtic, la talaia dels Vents del segle I aC, el temple corinti de Zeus Olímpic. En fi, que hem quedat saturats de pedres antigues i de creences mitològiques, hem ampliat els nostres coneixements visitant els museus de l'Àgora, el Bizantí i el de l'Acropolis, i ja ni ha prou perquè estem materialment esgotats.

Decidim que fins el dia que agafarem l'avió per retornar a la nostra llar (en falten quatre) deixarem el concepte històric, i encentarem el turístic. Avui per començar anirem a sopar al barri de Plaka, però com que encara és molt aviat, farem amb el transport públic els vuit quilometres que separen el Pireu del centre d'Atenes, i així visitarem el seu port

Arribats a la zona portuària, i en el port

esportiu d'aquesta, saltà la primera sorpresa en veure que en un dels obencs d'un vaixell ancorat en aquesta zona hi onejava la senyera catalana. Encuriosits ens hi atansarem i aquí saltà la segona sorpresa, feinejant per la coberta de l'esmentat vaixell hi havia una parella d'amics nostres.

En saludarem amb l'alegria que es pot suposar i invitats a pujar a bord, ens presenten una altre parella que viatgen amb ells, i ens expliquen el com i el perquè de la seva estada en aquest port.

Ambdues parelles, un bon dia, i atès que la seva feina els ho permetia, (són traductors al servei d'una prestigiosa editorial), decidiren canviar la vida sedentària de viure en un pis i es traslladaren amb

els seus fòtils i estris a viure en un vaixell i fer vida de navegants. Després d'uns dies preparant el viatge i de proveir-se de queviures i útils de recanvi, sortiren fa uns quaranta i tans dies del port d'Aiguadolç, rumb a Menorca.

Remuntant el cap de Cavalleria posaren tot seguit la proa rumb a Sardenya la qual van vorejar fins al cap d'Spartive-

nto, i d'aquí rumb a Sicília, que deixant-la per estribord es dirigiren a Palerm passant per l'estret de Messina, i costejant la

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

Reggio-Calàbria, passaren de la mar Jònica fins al Peloponès, establint una singladura que passava pel sud de l'illa de Kithira, i entrant en el mar Egeu deixant les illes Cíclades a babord, varen tocar les illes de Milos, Thira i Anafi rumb a Rodes, on no fou possible arribar-hi a causa de un temporal molt fort.

En arribar en aquest punt de la seva explicació, comenten les moltes escales que van fer als diferents ports on van atracar i les particularitats de cadascun, però en el que més van esplaïar-se va ser en els detalls de la tempesta que els obligà a tornar enrera.

Durant els mesos d'estiu, en el mar Egeu és molt corrent trobar-te cada dos per tres amb tamborinades acompanyades de vents molt forts. El *Meltemi*, és un vent de component nord, que pot bufar fins a intensitats de força 6 ó 7 i a vegades més i tot. Aquests companys nostres van tenir l'infortuni de trobar-se amb un *Meltemi* furiós, que els va fer desistir d'anar a Rodes

Ni el temps, ni la tripulació eren prou adients per dur a terme la singladura prevista inicialment.

Tornarán a provar-ho, diuen, un altre any per la tardor o a la primavera. Expliquen que varen retornar, navegant a sobre-vent, rumb pel sud de les illes Amargos, Naxos, Pàros i Serifos, fins arribar al port del Pireu, buscant

més o menys la protecció que sobre tot Naxos, els oferia contra el Meltemi. Ara, però, hi ha més tranquil·litzats i sobretot descansats, tornen a veure el món pel

costat més bonic.

Diuen que el dia següent de la nostra trobada, pensen sortir a l'encontre de les illes d'Egina (Aytina), Poros i Idira, per després navegar rumb nord i passar prop del cap de Souniön, per veure des del mar les ruïnes del temple de Posidó, tornant tot seguit a Paraiers (el Pireu).

Després del relat de totes les aventures i les engoixes dels últims dies d'aquest viatge, ens conviden perquè els acompanyem en el projecte d'aquesta última singladura. Sense pensar-hi gaire ho acceptarem.

Teníem quatre dies abans de caducar el bitllet de l'avió, i segons les cartes de navegació es podia fer tranquil·lament amb dos o tres dies segons el vent. Decidim que sí, que al dia següent de deu a onze del matí salparem rumb a Egina. Tot seguit varem posar mans a la feina per comprovar l'aparell el velam els queviures i altres detalls que creguérem oportú per deixar llest el vaixell per iniciar aquest viatge.

El vaixell és un *Keche* de 40 peus equipat

més que de sobres per a una singladura d'aquest tipus, la tripulació de 6 persones és una mica curta, en el cas d'agafar vent una mica esvalotat, però com que sempre navegaré dins del golf de Sarònica, és plausible que no

tinguem cap problema.

En arribar al capvespre després de sopar tots junts, repartim les feines que

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

correspondran a cadascú, torns de vetlla i altres afers propis de la navegació. Nosaltres tornem a Atenes per dormir i recollir els nostres patracols de navegar. Hem passat la nit dormint a estones i d'altres pensant en aquella travessia totalment fora de programa, però, que ens va com l'anell al dit.

A les 10 hores en punt, tal com havíem quedat, requeríem permís per pujar a bord. Amollem amarres i sortim del port rumb a l'illa d'Egina. Poc després de la sortida d'aquest i per la banda d'estribord deixem l'illa de Salamina, aigües aquestes, on va tenir lloc 200 aC la famosa batalla del mateix nom, on els grecs foren la causa de la desfeta de la flota del rei Jerjes de Pèrsia, amb el seu intent d'envair el país hel·lènic. Seguim el nostre rumb fins arribar a Egina, on fem un mos i un got de vi amb gust de resina propi del país. Aquesta és una illa petita i abrupta plena d'espadats, els nadius viuen principalment de la pesca i una mica de conreu de cereals i vinya aprofitan d'ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA sento com s'esmuny el temps con-templant la lluna que des d'aquest mar Egeu sembla més gran i més blanca que des de qualsevol altre indret.

Per un moment acluco els ulls com mig endormiscat, en tornar-los a obrir em sembla veure astorat una noia molt bella completament nua, regalimant d'aigua, de sina alterosa, pell bruna i cabellera molt llarga lleugerament ondulada del color de l'aram brunyit, asseguda a la borda fent servir d'arrambador el curvató de la tapa de regala, amb els peus a la banyera, i un somriure encantador. A fe de Déu no sé què dir-li, la sorpresa em té corprès. No més puc mormolejar: Hola !... és estrany que no l'hagi vist abans... Somrient, ensenyant unes dents boniques com

perles, em contesta: que no és estrany que no l'hagi vist. Tot just fa un instant que he pujat a bord.

M'explica que viu allà al fons de la mar al palau del seu pare, juntament amb les seves quaranta-nou germanes i que alguna vegada puja a la superfície per jugar amb l'escuma de les ones i els dofins, diu que és una Nereida (nimfa marina), conta que, a vegades, quan veu passar algun veler li agrada pujar-hi i parlar amb els mariners. I això és el que avui ha fet.

Em diu que una de les seves germanes, Amfitrite, és l'esposa de Posidó, que és un déu olímpic, germà de Zeus, que és el més poderós de tots els deus marins, i que tant el seu pare Nereu com Proteu i també tots els altres déus del mar, li deuen retre homenatge. Jo, una mica més tranquil, sento la necessitat de contar-li el nostre viatge, que ara anem al cap Sounión, i després tot vorejant, navegarem fins a el Pireu. Ens recomana visitar el temple de Zeus perquè com ens ha dit, aquest déu és el déu de tots els déus i mereix el respecte de tots els humans. Al dir-li que ja ho hem fet, sembla que això la fa molt contenta.

També ens recomana que saludem a Afrodita, que és la deessa de l'amor i la més bella de tot l'Olimp. De cop i volta d'un salt volà cap a l'aigua mentre em deia que demanarà a Éol que ens enviï els vents més bons, perquè puguem arribar a cap

Sounión a l'hora més adient, desapareixent dins de les fosques aigües del golf de Sarònica.

Ara penso, si tenia el cos mullat que si reflectia la lluna a cada una de les gotes d'aigua, com podia ser que tingués la cabellera eixuta voleiant al vent.

Deuen ésser coses dels déus que estan més enllà de la meva

comprensió

Quan em giro, em trobo amb el company que té el torn de vetlla en aquell moment, li faig avinent el que em sembla que he vist, em mira d'una manera estranya com si estigués tocat de l'ala i em recomana que me'n vagi a dormir, que estic somniant. Jo penso que és ell el que s'ha dormit.

Per si de cas, no faré cap comentari amb ningú, ni un sol mot d'aquesta experiència, era massa bonic per ser una realitat però 12 també em sembla

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

sento com s' esmuny el temps contemplant la lluna que des d'aquest mar Egeu sembla més gran i més blanca que des de qualsevol altre indret.

Per un moment acluco els ulls com mig endormiscat, en tornar-los a obrir em sembla veure astorat una noia molt bella completament nua, regalimant d'aigua, de sina alterosa, pell bruna i cabellera molt llarga lleugerament ondulada del color de l'aram brunyit, asseguda a la borda fent servir d'arrambador el curvató de la tapa de regala, amb els peus a la banyera, i un somriure encantador. A fe de Déu no sé què dir-li, la sorpresa em té corprès. No més puc mormolejar: Hola !... és estrany que no l'hagi vist abans... Somrient, ensenyant unes dents boniques com perles, em contesta: que no és estrany que no l'hagi vist. Tot just fa un instant que he pujat a bord.

M'explica que viu allà al fons de la mar al palau del seu pare, juntament amb les seves quaranta-nou germanes i que alguna vegada puja a la superfície per jugar amb l'escuma de les ones i els dofins, diu que és una Nereida (nimfa marina), conta que, a vegades, quan veu passar algun velar li agrada pujar-hi i parlar amb els mariners. I això és el que avui ha fet.

Em diu que una de les seves germanes, Amfitrite, és l'esposa de Posidó, que és un déu olímpic, germà de Zeus, que és el més poderós de tots els deus marins, i que tant el seu pare Nereu com Proteu i també tots els altres déus del mar, li deuen retre

homenatge. Jo, una mica més tranquil, sento la necessitat de contar-li el nostre viatge, que ara anem al cap Souniòn, i després tot vorejant, navegarem fins a el Pireu. Ens recomana visitar el temple de Zeus perquè com ens ha dit, aquest déu és el déu de tots els déus i mereix el respecte de tots els humans. Al dir-li que ja ho hem fet, sembla que això la fa molt contenta.

També ens recomana que saludem a Afrodita, que és la deessa de l'amor i la més bella de tot l'Olimp. De cop i volta d'un salt volà cap a l'aigua mentre em deia que demanarà a Èol que ens enviï els vents més bons, perquè puguem arribar a cap Souniòn a l'hora més adient, desapareixent dins de les fosques aigües del golf de Sarònica.

Ara penso, si tenia el cos mullat que si reflectia la lluna a cada una de les gotes d'aigua, com podia ser que tingues la cabellera eixuta voleiant al vent.

Deuen ésser coses dels déus que estan més enllà de la meua comprensió

Quan em giro, em trobo amb el company que té el torn de vetlla en aquell moment, li faig avinent el que em sembla que he vist, em

mira d'una manera estranya com si estigués tocat de l'ala i em recomana que me'n vagi a dormir, que estic somniant. Jo penso que és ell el que s'ha dormit.

Per si de cas, no faré cap comentari amb ningú, ni un sol mot d'aquesta experiència, era massa bonic per ser una realitat però

també em sembla que no era un somni.

No sé si la recomanació de la Nereida al déu Èol ha estat un miratge, però el vent ens porta cada vegada més bé.

Tenim a la vista el cap Sounión i el poc que queda del temple, les antigues columnes d'aquest, retallades pel sol naixent contra el fons encara enfosquit de l'albada amb quatre núvols, que semblent ficats expressament, el sol vermell i la mar encara negra. L'espectacle és francament impressionant. Passarà molt de temps abans no s'ens obliidi.

La tornada al Pireu, amb la costa a la banda d'estribord, la navegació continua sent molt plaent. Continuo creient en la recomanació de la Nereida. Aprofitem el

temps que ens queda per arribar a port per parlar de fets viscuts i de plans per un futur més o menys proper. De moment els nostres companys i el seu vaixell es queden un dies més al Pireo.

Nosaltres anirem a sopar a Plaka. Serà l'últim sopar al país que va tenir la primera democràcia al món. Escoltarem el *sirtaki* i menjarem una bona amanida d'olives i formatge ben amanida amb abundant oli d'oliva i finalment una *mussaca* (albergínies farcides de carn picada i gratinada al forn) tot regat amb un bon vi de resina, fresc i aromàtic.

Demà, a mig matí, agafarem l'avió rumb a Barcelona, i, adéu somni dels déus

Fotografies:

pagina 9 Partenó.

pagina 10 Temple de Posidó.

pagina 11 Far de Poros.

pagina 12 Afrodita

pagina 13 Port del Pireu

ERMITES I ESGLÉSIES MARINERES

Josep Palome i Alsina

Des d'ara, i en les properes edicions, la redacció de la revista SIRGA procurarà sempre que sigui possible explicà, la història d'ermites o esglésies marineres del nostre litoral. Comencem amb la d'avui parlant de l'ermita o capella dedicada al *Sant Crist del Mont Calvari*, d'Arenys de Mar, textualment, segons mossèn Josep Palome i Alsina.

A l'entrada de la primitiva capella de Mont Calvari, (que jo encara he vist en peu al cim de la roca, abans de fer-se les modificacions que l'han desfigurat completament) hi havia una inscripció que deia així:

Hipòlit
Doy,
mariner,
natural d'
Arenys de
Mar, ha-
vent visi-
tat alguns
Llocs
Sants de
Jerusalem
i en espe-
cial el
Mont
Olivet i el
Mont

Calvari, de tornada d'aquests Llocs Sants, visità també alguns Llocs Sants de la ciutat Santa de Roma, i en arribar a aquesta vila d'Arenys de Mar, mogut d'una gran devoció al Sant Mont Calvari, edificà aquest ermita de sos propis cabals, sota la invocació de Mont Calvari, l'any 1584, instituint i quedant-se el dit Hipòlit Doy ermità, d'aquesta dita ermita, col·locada sobre el lloc anomenat Caldeta dins de el mar, i després de son òbit quedà disposat per el dit Hipòlit Doy, que foren posseïdors

d'aquesta dita ermita i de tots sos béns els seus descendents.

La història del mariner Hipòlit Doy, ha esdevingut una mena de llegenda. Llegenda o història, a través de les generacions, ha arribat fins a nosaltres, com una nota tradicional i simpàtica, amb tots els perfums de les llegendes vetustes. Vaig a contar-la: Hipòlit Doy, havia nat l'any 1558, en el *Veïnat de mar*, i havia estat de jove, mariner expert, com ho havia estat el seu pare. Tenia només una vintena d'anys, quan es maridà amb la noia Antònia Sofia, la qual (parla la llegenda)

era bella i
agraciada.
S'havia
començat,
aleshores,
l'obertura
del primer
carrer
arenyenc,
al cim d'un
petit collet
que
dominava
el mar, el
qual
carrer,
sojorn de

pescadors, s'apel·là dels Mariners. En una caseta senzilla d'aquell carrer (anys més tard s'anomenà carrer d'en Cantalagrella) s'instal·là el jove matrimoni; i, en aquella caseta, actualment assenyalada amb el número 9, es descabdellà el drama que fou origen de la fundació de Mont Calvari.

Sembla que *algú*, mirava massa l'esposa de Hipòlit Doy, baldament aquella fos recatada i virtuosa a tot ésser-ho; i sembla que també *algú*, força mal intencionat, i,

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

segurament, despreciat per la honesta arenyenca, va anar a contar al marit confiat *històries* fantàstiques que comprometien seriosament l'honra de la seva esposa. Quines foren? No se sap. La cosa certa fou que el marit, engelosit, i atiat per qui volia mal a la noia, un dia la va occir violentament, a la mateixa llinda d'aquella caseta senzilla. El P. Manuel Martí, en una monografia que va publicar referent a l'ermita del Calvari, explicà que, Hipòlit Doy, per a desfer-se d'ella, *pretextó darle una merienda en el campo, en el lugar llamado Ajup d'en Jalpi (fuente que hay a la mitad del camino de Arenys de Munt). Durante la merienda, Doy quiso propinar a su esposa una bebida empozoñada, que ella rehusó tomar recelando de su marido, y frustrando por de pronto el proyecto de Doy; pero vueltos a su casa, durante la cena, este propinó la pócima a su consorte, que no tardó en fallecer.* Diferent de com ho han explicat d'altres, el resultat fou el mateix: la mort violenta d'aquella muller.

Horroritzat pel crim, Hipòlit Doy, va fugir d'Arenys, i no es trobà rastre d'ell, tot i cercar-lo pels contorns. Era l'any 1582. Què havia succeït després de l'as-sassinat? Havia succeït (i segueix parlant la història o llegenda, però, sobretot, la tradició) que el criminal es penedí, i el remordiments el torturaren intensament. No podent viure tranquil, va acordar peregrinar a Roma i llançar-se al peus de Pontífex perquè l'absolgués, i li imposés una saludable penitència. Així ho executà. Postrat davant Gregori XIII, li feu confessió de la culpa, i el Pontífex li ordenà, per assolir el perdó,

que, en retornar a la seva llar en una embarcació, allà on aquesta es deturés, hi alcés una capella en honor del Sant Crist. Per tal objecte, li donà una imatge crucifixa.

El vaixell, es deturà davant d'una roca coneguda per *La Caldeta*, en arribar el penedit Hipòlit a la seva platja. I, complint la penitència pontifícia, allà hi feu edificar la capella que tots hem aconseguit, i que s'anomenà Capella del Sant Crist del Calvari. La imatge que li lliurà Gregori XIII es venerà sempre en una mena de camarí, i fou objecte de gran devoció, la qual cosa acreditaven les innumbrables presentalles.

Fins aquí, la història o llegenda.

Pot donar-s'hi veritable fe? La cosa que nosaltres (i abans, els nostres antecessors) hem vist i palpat, és l'existència de la Capella; la làpida on es conta que la va bastir amb sos cabals, Hipòlit Doy; i la imatge d'aquell Crist, que encara actualment es venera. Hipòlit Doy, segons consta en la inscripció, es va constituir ermità, i en el càrrec va morir, al cap d'una vintena d'anys. Pocs dies abans de morir el

penedit ermità, el pontífex Pau V, amb data d'abril de l'any 1608, va concedir (a prec dels aranyencs, instats per Hipòlit Doy) Indulgència Plenària als qui, confessats, visitessin la Capella o Ermita, els divendres de Quaresma. I d'aquella concessió pontifícia, es pot dir que en naixeren les espesses visites quaresmals que, a través dels anys, hi feien els aranyencs, celebrant solemnes proces-sos, i practicant la devoció del *Via-Cru*

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

cís. Al cap de sis anys d'ésser expedit el rescripte pontifici, va morir Hipòlit Doy, a l'edat de 50 anys.

El Mont-Calvari actual, ni de lluny no s'assembla al que coneguérem una cinquantena d'anys enrera, i menys al que construï el mariner penitent. A darrers del segle passat (XIX), va passar a mans d'un particular, el senyor Narcís Serra, qui, sense mutilar la Capella, va construir a son entorn un elegant xalet. A primeries de l'actual (XX), un nou propietari, *Don Enric Nel·lo*, eixamplà aquell xalet, convertint-lo en hotel; empetití la Capella, reduint-la a la meitat de la seva capacitat primitiva; i va conservar-la, forçosament, però totalment abandonada. Un tercer propietari *Don Joan Artigues i Alart*, va emprendre noves obres, llevant totalment al lloc la fesomia primitiva; però, això sí, retornà a la Capella bona part del vell esplendor, i es complaïa quan s'hi celebraven actes del culte. En la revolta del 1936, es va clausurar completament, i la imatge d'aquell Crist d'Hipòlit Doy, es va salvar d'una manera prodigiosa. Finida la revolta, fou portada a la Parròquia, on és venerat pels aranyencs.

Els qui no han conegut el Mont-Calvari antic, no es poden fer càrrec de com era aquella venerada ermita; ni es poden imaginar com s'esqueien de populars els actes litúrgics que s'hi celebraven; ni l'animació que hi havia en aquell indret, quan

esdevenia la varada d'algun vaixell construït a les drassanes arenyenques. L'esmentat P. Manuel Martí, explica també, en aquella monografia, el ceremonial de les varades: *No se ponía a flote una sola de las grandes quillas, sin antes implorar la protección de nuestro Santo Cristo con la celebración de una misa, en que, con sus dependientes y hombres de mar asistían los constructores navales; y aquellos robustos marineros, esperando en la superior protección, que sólo en el Señor sabe inspirarse, sabían de su presencia para emprender animosos la arriesgada operación de botar al mar aquellas grandes moles, que a miles median sus toneladas, mientras se batía de continuo la pequeña campana de nuestro Calvario, cuyos repetidos ecos subían al cielo en súplica de un feliz éxito; y la concurrencia, que era siempre numerosa, con el corazón oprimido por el temor, prorrumpía en gritos de ¡buen viaje! al ver que un carpintero de ribera, con afilada segur cortaba el cable relacionado con las amarras, que, para evitar un súbito desprendimiento del buque, estaban fijados en el suelo; y navíos del mayor calado, se deslizaban paulatinamente por el plano inclinado entrando en las límpidas aguas, donde, qual ligera y jugetona gaviota, se mecían luciendo las bellas formas que les diera la hábil mano del constructor, y, todos a la vez, bendecían la segura protección del Santo Cristo de nuestro Calvario.*

Notes: pag 14 Reproducció del quadre de pintor Joan Baixas i Carreter 1891. Representa la platja del Portinyol mirant a ponent, presidida per la ermita de Mont Calvari.

pag 15 Crist de la ermita de Mont Calvari.

LA VEU DEL MUSEU

L'edifici de les Drassanes és la peça més important del nostre museu. Un edifici emblemàtic de la nostra ciutat i d'importància europea.

Des de la seva creació, el Consorci de les Drassanes de Barcelona havia establert com una prioritat la recuperació de l'edifici per retornar-li la bellesa i l'esplendor que havia perdut al llarg dels segles i també per adaptar-lo millor a les noves necessitats de la museística dels nous temps.

Ara, ens trobem en un moment important per haver aconseguit tancar una part de la reforma del conjunt de les Drassanes i el Museu pot respondre millor a les exigències dels nostres visitants i usuaris i també unes millors condicions per als treballadors de la casa.

El visitant ha notat un gran canvi. La nova **entrada** al Museu, molt més espaiosa i que pot acollir millor els visitants i atendre paral·lelament i sense interferències els grups escolars. Un dels canvis més importants en la visita és la **nova sala d'exposicions temporals**. Aquesta és una de les grans apostes del museu. La sala, situada a les naus de la Generalitat, compta amb una superfície de 800 m² i acollirà exposicions de gran format i llarga durada. Des del propassat 5 de juny i fins al gener de 2004 hi podreu gaudir de l'exposició *Llamp de rel·lamp* sobre la figura de còmic Tintín i la seva relació amb el món de la mar. Una exposició amb una museologia moderna i atrevida que aposta fort per les noves tecnologies. Després d'aquesta aposta en vindran d'altres i ja hi ha definida una política expositiva a quatre anys vista. El Museu també ha reformat la **façana de mar** i ara és una gran vidriera transparent que estableix un primer diàleg amb els transeünts. Abans el museu estava d'esquena al carrer, al port, a la ciutat; ara, amb aquesta obertura s'estableixen noves mirades dels vianants cap al Museu.

Tots aquests canvis han anat acompanyats de la recuperació d'aquestes parts de l'edifici i també de la millora de les infraestructures tècniques necessàries.

Els usuaris compten amb una nova **biblioteca** amb millors prestacions i serveis i també amb una major comoditat. Al costat de la biblioteca, hi ha situat el **Centre de Documentació Marítima (CDM)** i els investigadors tenen una major proximitat entre les consultes llibresques i les que poden fer al personal del CDM.

Pel que fa a l'ús intern també s'ha fet la reforma de les oficines on el personal de la casa pot dur a terme les seves tasques amb més facilitat.

Ara hem realitzat les dues primeres fases de la reforma. Esperem que en els propers anys es pugui concloure la reforma de tot l'edifici que permeti unes millors condicions per a les col·leccions i també per a les persones: els visitants, els usuaris i els treballadors.

A detailed architectural model of a large, symmetrical building complex, likely a church or cathedral. The model is constructed from light-colored wood or cardboard. It features a central nave with a series of pointed arches and a large, ornate dome. The model is displayed on a dark surface, and the background is a plain, light-colored wall.

Maqueta realitzada en la Associació

que anaven des del riu Llobregat als turons de Montgat, i que servien per protegir aquest sector de la costa catalana contra la pirateria i d'altres agressions exteriors. De totes aquestes defenses, avui dia sols queda dempeus, el castell de Montjuïc. La xerrada s'acabà a les 20.10 hores després d'un col·loqui molt interessant. Hi van assistir unes 35 persones.

president va informar a l'Assemblea de la donació del soci i expresident de l'Associació, el senyor Isidre Oliveras, de la col·lecció de plànols que ell mateix ha aixecat i dibuixats.

L'Assemblea finalitzà a les 19 hores, després d'un torn obert de paraules molt interessant.

18

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

Als tallers que l'Associació té a l'àrea d'oci Maremàgnum, tots el dimarts i els dijous no festius un grup de socis estan construint dos tipus de vaixell a escala : l'arrossegador de pesca, navegable: *Cap de Pera* i la maqueta de la corbeta: *Sebastiana*, amb molt d'èxit d'assistents.

>>>>>>>>>>> 0 <<<<<<<<<<<<

El passat dia 13 de febrer, es va fer a la sala d'actes del Museu Marítim de Barcelona, a les 19 hores, la conferència amb el tema: *Francesc Macià i la Llei d'esquadra de 1908*, a càrrec del senyor Ricard Bartlett. Tal com ens té acostumats, l'esmentat conferenciant desenvolupà amb molta mesura i detall el tema tan partidista d'aquesta Llei, que afectà la reconstrucció de la marina de guerra

espanyola, en no acceptar el consell de ministres la manera de dur a terme aquesta reconstrucció, exposada pel llavors diputat de Solidaritat Catalana, el senyor Francesc Macià, i que anys més tard va ésser el primer president de la Generalitat de Catalunya.

Una conferència molt aplaudida pels assistents a l'acte, que acabà a les 20,30 hores.

>>>>>>>>>>> 0 <<<<<<<<<<<

La conferència que s'havia de fer el propassat dia 20 de març , a càrrec del senyor Francesc Roig, a la Sala d'Actes del Museu Marítim amb el tema: *Museu*

de Curiositats Marineres de Vilanova i la Geltrú i de la carpa Juanita, es va ajornar a causa de l'amenaça de vaga general que hi havia per a aquell dia.

>>>>>>>>>>> 0 <<<<<<<<<<<

EL DOGC núm. 3792 amb data 2.1.2003,
i a petició de l'Associació Amics del Museu
Marítim de Barcelona, per mitjà del Cen-
tre Català d'Artesania, publica la

incorporació en el Repertori d'Oficis
Artesans, el de *modelista naval*, que fins
aquesta data estava considerat com a
maquetista.

>>>>>>>>>>> 0 <<<<<<<<<<<

El dia 22 del mes de maig d'enguany a les 19 hores tingué lloc a la Sala d'Actes del mateix Museu, la xerrada vers el tema *Una visita al panteó de marins il·lustres*, pronunciada per l'assidu conferenciant el senyor Albert Campanera.

Després de fer un resum de la història dels cementiris construïts arreu del món en memòria dels soldats morts durant la Segona Guerra Mundial, passà a fer-ho del *Panteó de Marins Il·lustres* que hi ha a l'Escola de sotsoficials de la Marina a

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

Visita

El propassat 11 de juny a les 9 hores, el Amics del Museu Marítim de Barcelona van fer una visita al vaixell escola de la marina búlgara, *Kaliakra*. Aquest és un dels pocs vaixells escola dedicats a la creació d'oficials de marina mercant que hi ha avui dia. És un bergantí de tres pals amb 52 metres d'eslora i una superfície vèlica bastant considerable. Té un motor de 310 HP., que aconsegueix una velocitat de 7 nusos sense l'ajuda de les veles, si les utilitza pot aconseguir una mitjana de 14 nusos. Fou construït a les drassanes de Gdansk, a Polònia, l'any 1984.

Comandat pel capità Stoyan Angelov, i amb conjunt un de trenta persones entre tripulants i alumnes, actualment esta fent un periple de dues etapes, la primera té una ruta que va començar el dia 5 de maig d'aquest any a

Varna (Bulgària), amb destinació a Barcelona, passant per Istanbul, el Pireu i Nàpols. Aquesta etapa està dedicada a la formació dels alumnes. La segona commemora el centenari del naixement d'un dels pares de la informàtica, John Atanasoff, aquest segon periple va de Barcelona a Lisboa, pujaran el litoral occidental francès fins al port de El Havre, retornarà fins a Ceuta i de novament a Varna.

Kaliakra és el nom, segons diuen, d'una heroïna búlgara, que durant l'ocupació turca va preferir suïcidar-se abans d'ésser violada pels turcs .

La trentena de socis que assistiren a la visita acompanyats per un dia radiant d'estiu, després d'una hora llarga visitant tot el vaixell, quedaren molt satisfets.

El vaixell *Kaliakra* navegant pel mar Mediterràni

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

ÒBITS

El proppassat dia 24 de gener, es produí la defunció del nostre soci i gran modelista de la marina de guerra moderna, en Josep Morejón i Jordà, des d'aquesta revista volem expressar el nostra més sentit condol, a la seva esposa i d'altres familiars. En pau descansi.

El dia 12 de maig d'enguany es produí l'òbit del nostre soci Enric Agustí i Sabate, volem expressar el nostre més sentit condol als seus familiars. En pau descansi.

>>>>>>>>>>> 0 <<<<<<<<<<<<

CALENDARI DE TROBADES DE VELLA LLATINA 2003

28-29 juny Calella de Palafrugell peredepreda@coac.net
amics de la vela llatina de Calella de Palafrugell 972 230 106

28-29 juny Cambrils lua.lui@terra.es
arjau associació de vela llatina de Cambrils 667 611 669

28-29 juny Maó preto_torres@hotmail.com
amics de la vela de port Maó 609 901 225

3-4-5-6 juliol Illa de Arousa trepasilva@yahoo.es
federación galega pola cultura marítima 986 521 115

5-6 juliol Fornells gornesgo@pangea.org
amics de la mar de Menorca 971 385 197

20 juliol Cadaqués (El Carme) quico_despuig@terra.es
amics de la vela llatina de Cadaqués 972 258 976

23 agost Llançà club@cnllanca.com
club nàutic Llançà 972 380 710

30 agost El Port de la Selva nautic@cnps.es
amics de la vela llatina del Port de la Selva 972 387 000

6 setembre Cadaqués quico_despuig@terra.es
amics de la vela llatina de Cadaqués 972 258 976

11 setembre L'Escala avelles@eresmas.net
vela llatina l'Escala 972 213 677

21 setembre Barcelona (festes de la Mercé) elfar.bcnmar@diba.es
El far – Barcelona, fes-te a la mar 932 217 457

6-7-8 desembre Xàbia – IV trobada barques tradicionals jaumebuigues@terra.es
col·lectiu d'estudis marítims de la marina alta 608 071 122

Embarca't a l'associació d'amics del museu marítim de barcelona

Qui som?

- «Amants del món de la mar, la seva cultura i el seu patrimoni»
- «Gent que estimem el Museu Marítim de Barcelona»
- «Persones que volem participar amb les activitats del Museu»
- «Amics que organitzem les nostres pròpies activitats al Museu»

Gaudim d'avantatges

- «Entrada gratuïta al Museu»
- «Seo a les propietats instal·lacions del Museu»
- «L'associació organitza visites, excursions i actes diversos»
- «Descomptes especials a la botiga-llibreria i activitats del Museu Marítim de Barcelona»

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms
adreça C.P.
ciutat teléfon
e - mail mòbil
El senyor / ra
Autoritza carregar al seu compte, nº (20 dígits)
..... el rebut anual
signatura

METOPA ASSOCIACIÓ AMICS DEL MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA